రోజుకొక లైలా

టెంపోరావ్

ంతో బస్సు క్రిక్కిరిసి వుంది. సీట్లులేక అనేకమంది నిలబడి వున్నారు.

రాజేశ్వరి నిలబడి వుంది. ఆమె కిరువైపులా మనుషులు నిలబడి వున్నారు. వెనుకనుంచి ఆమెను యెవరో తోస్తున్నారు. ఆమె చిరాకుగా వెనక్కి చూసింది. ఒక యువకుడు వెనకనే నిలబడి వున్నాడు. అతడి వయస్సు యిరవైఐదు దాటివుండదు. ఆమె వయస్సే!

ఆమె పిరుదులకు అతడి శరీరం తగుల్తోంది. ఆమె ముందుకు జరగాలని చూసింది. కాని ఖాళీలేదు. ఏమీ చెయ్యలేక ఆమె నిస్సహాయంగా వుండిపోయింది.

పదినిమిషాల తర్వాత ఒక బస్టాప్‌లో బస్సు ఆగింది. ఆమె మెల్లిగా ముందుకు వెళ్ళి దిగింది. వేగంగా పేవ్‌మెంటమ్మట అడుగులు వేస్తోంది.

"ఏమండోయ్!" అర్చారు ఎవరో వెనకనుంచి.

"మిమ్మల్నే!" అర్చారు మళ్ళీ.

4

వెనక్కి తిరిగి ఆమె చూసింది. ఆ యువకుడే! అతడి చేతిలో వున్న వస్తువువైపు ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఈ పర్సు మీదేనా?" అడిగాడతను.

"నాదే! మీకెలా వచ్చింది?" ప్రశ్నించిందామె ఆశ్చర్యంతో.

అతడామె ప్రశ్నకు వెంటనే జవాబివ్వలేదు. ఆమె హేండ్ బాగ్ కేసి చూశాడు. బాగ్ ను ఎవరో బ్లేడుతో కుడివైపున కోసేశారు.

"చూశారా! లక్కీగా అది నేను చూసి అతడి చేతిలోంచి పర్సు లాక్కున్నాను. అతడు మనుషులన తోసుకుంటూ వెళ్ళి కిందకు దూకేశాడు" అన్నాడతను.

"మీకు చాలా థాంక్స్! అందులో చాలా డబ్బుంది. ఏవో కొనాలని బజారుకు బయల్దేరాను. ఆ పర్సు పో యింటికి పోవలసి వచ్చేది" అందామె.

అతడామెవైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"బస్సులో నేనింకా పైకి వెళ్ళాలి. కాని మిమ్మల్ని మళ్ళా కనుక్కోవడం కష్టమని యిక్కడే దిగేశాను" అని పర్సును ఆమెకిచ్చాడు.

"థాంక్యూ సో మచ్!" అందామె.

"డబ్బు అంతా వుందో లేదో చూసుకోండి!"

"వుండక ఎక్కడకి పోతుంది?"

"అయినా నా తృప్తికోసం చూడండి."

ఆమె పర్సు తెర్చిచూసింది.

"అణా పైసల్తో సరిగ్గా వుందండి. మళ్ళా మీకు థాంక్స్" అందామె.

పేవ్ మెంటుమీద యిద్దరూ పక్కపక్కనే నడుస్తు

"మీ పేరు?"

"రాజేశ్వరి."

"నా పేరు వినోద్" అన్నాడతను.

"మీరు యీ పట్నంలోనే వుంటున్నారా?" అడిగిందామె.

"నాది విజయవాడ. వ్యాపారంమీద యిక్కడకు తరచు వస్తూ వుంటాను."

సమీపంలో హోటల్ ఎవరెస్టు బోర్డు కనిపిస్తోంది.

"కాఫీ తాగుదాం రండి" అన్నాడతను.

"భోజనం చేసి వస్తున్నాను. ఇప్పుడు కాఫీ యేమిటి?" అందామె.

అతడు తీయగా నవ్వాడు.

"కాఫీ పేరుతో మీతో కాస్సేపు మాట్లాడే అవకాశం వుంటుంది" అన్నాడతను.

"పదండి" అందామె.

ఇద్దరూ హోటల్ హాల్లోకి వెళ్ళారు. ఒక ఫామిలీ కాబిన్ లోకి నడిచారు. కుర్చీల్లో పక్క పక్కనే కూర్చున్నారు.

బాయ్ లోపలకు వచ్చాడు.

"కాఫీ మాత్రం తెప్పించండి. మరేమీ వద్దు!" అందామె.

అతడు కాఫీ ఆర్డరిచ్చాడు. బాయ్ వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె నవ్వుతూ అతడివంక చూసింది.

వినోద్ లో విశేషమైన ఆకర్షణ వుంది. ఖరీదైన పాంట్, స్లాక్ లో వున్నాడతను. చేతికి సిటిజన్ వాచ్ వుంది. మెరుస్తూన్న బూట్లు. అమెరికన్ క్రాపు. సన్నటి మీసాలు. ఫిలిం హీరోలా వున్నాడతను.

అతడామెను చూస్తూ వుండిపోయాడు. మరణించిన సినీతార సావిత్రిని పోలి వుందామె. ఆమె పళ్ళు తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి. పెద్ద కళ్ళు, నల్ల పూసల గొలుసువంక అతడు చూశాడు.

"మీకు పెళ్ళయిందనుకుంటాను!" అన్నాడతను.

"అయిందిలెండి" అందామె క్లుప్తంగా.

ఆమె కంఠంలో ఏదో అసంతృప్తి ధ్వనిస్తోంది.

"మీ సంసారం హేపీగా సాగడం లేదా?"

ఆమె విచిత్రంగా నవ్వింది.

"నా భర్త నన్ను డబ్బుకోసం, ఉద్యోగంకోసం పెళ్ళాడారు. నామీద ఆయనకంతగా ప్రేమలేదు. ఆఫీసులో వుందో సెనో టైపిస్టు ఆయనకోసం" అందామె.

"ఇదంతా విని విచారిస్తున్నాను. మీకు దూరంగా వుండే భర్త మూర్ఖుడే వుండాలి!" అన్నాడతను.

మెల్లగా ఆమె చెయ్యిని అతడు పట్టుకున్నాడు. ఆమె తన చెయ్యిని వెనక్కి తీయలేదు. ఆమె చెయ్యిని ఆప్యాయంగా నిమిరాడతను.

అతడామె కళ్ళలోకి ఆప్యాయంగా చూశాడు.

"విధి మనల్ని విచిత్రంగా కలిపింది. యెందుకో!" అన్నాడతను.

"అది విధికే వదిలిపెడ్దాం" అందామె నవ్వుతూ.

కాఫీ వచ్చింది. ఇద్దరూ కాఫీ తాగారు. అతడు బిల్లు చూసి డబ్బు చెల్లించాడు.

"ఇంత తొందరగా మిమ్మల్ని వదల బుద్ధి కావడం లేదు" అన్నాడతను.

ఆమె మాట్లాడలేదు. మౌనంగా అతడివైపు చూసింది.

"మీ జీవిత కథ వినాలనిపిస్తోంది!"

ఆమె నవ్వింది.

"నా హోటలు గదికి వెళ్దాం పదండి" అన్నాడతను.

"ఇప్పుడు కాదు."

"నేనివాళ విజయవాడ వెళ్ళిపోవాలి."

"మళ్లా వస్తాయగా?"

అతడామె కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూశాడు.

"మీతో పరిచయమయ్యాక రాకుండా వుండగలనా?" అన్నాడతను.

కాబిన్‌లోంచి యిద్దరు బయటకు నడిచారు. అతడు టైమ్ చూశాడు. పదకొండు దాటింది.

"అరగంటసేపు నా హోటల్ గదికొచ్చి మీరు కూర్చుంటే నేనెంతో సంతోషిస్తాను" అన్నాడతను.

"పదండి వెళ్దాం" అందామె.

అతను రోడ్డు కిరువైపులా చూశాడు. దూసుకు పోతున్న టాక్సీని ఆపాడు. ఆమె వెనక సీటుమీద కూర్చుంది. పక్కనే కూర్చుని అతడు తలుపు మూశాడు.

"హోటల్ మెట్రోకి పద!" అన్నాడు డ్రయివర్తో.

టాక్సీ తారు రోడ్డుమ్మట దూసుకుపోయింది. అతడామె చెయ్యి పట్టుకుని మెల్లిగా నిమురుతూ వుండిపోయాడు.

2

హోటల్ మెట్రో కాంపౌండులో టాక్సీ ఆగింది. ఇద్దరూ కిందకు దిగారు. మీటర్ చూసి అతను డ్రయివర్ చేతిలో పదిరూపాయిల నోటు పెట్టి చిల్లర వుంచుకో మన్నాడు.

రాజేశ్వరి, అతనూ లాంజిలోకి వెళ్ళారు. ఒకవైపున రిసెప్షన్ కౌంటరు వుంది.

"ఇక్కడే వుండండి. నేను వెళ్ళి తాళంచెవి తెస్తాను" అన్నాడతను.

అతడు కౌంటరు ముందుకు వెళ్ళాడు. మేనేజర్ జాన్ అక్కడ ఒంటరిగా కూర్చుని వున్నాడు.

"హాలో!" అన్నాడతను వినోద్‌ను చూసి.

"ఒక గది తాళంచెవి యిలా పడేయండి!" అన్నాడతను.

"రిజిస్టర్‌లో సంతకం పెట్టాలి!"

"అదంతా అనవసరం. నేనా గదిలో వున్నట్లు ఎవరికీ తెలియనక్కరలేదు."

జాన్ అతడికి తాళంచెవి యిచ్చాడు.

"ఎవరా పిట్ట?" అడిగాడు జాన్ దూరంలో నిలబడి వున్న ఆమెవైపు చూస్తూ.

"నా శైలా!" అన్నాడు వినోద్ నవ్వుతూ.

"నీకు రోజుకొక శైలా!" అని వ్యంగ్యంగా నవ్వాడు.

వినోద్ ఆమెవైపు వేగంగా వెళ్ళాడు. తాళంచెవి మీద రూమ్ నంబరు 20 అని తెల్లటి అక్షరాల్లో రాసి వుంది.

"రండి" అన్నాడతను.

ఆమె అతడి వెనకనే కదిలింది.

అందంగా వున్న గదిలోకి వాళ్ళు వెళ్ళారు. అతడు తలుపుమూసి లోపలనుంచి తాళం వేశాడు. స్విచ్ నొక్కాడు. ఫాన్ తిరగసాగింది. పెద్ద సోఫాలో ఇద్దరూ పక్కపక్కనే కూర్చున్నారు.

క్షణకాలం అతడు ఆమెవైపు చూశాడు. "మీ గురించి చెప్పండి" అన్నాడతను.

"ఇరవయ్యో ఏట నాకు పెళ్ళయింది. అప్పట్లో నా భర్త నిరుద్యోగి. ఇంటర్ నేషనల్ ట్రేడర్స్ కంపెనీకి మేనేజర్‌గా నా భర్త నియమించబడ్డారు, నాన్న రికమండేషన్ వలన. అదికాక నాన్న యిరవై వేలు కట్నం ఇచ్చాడు. నాన్న వున్నంతకాలం ఆయన నన్ను బాగా నే చూశారు. నాన్నంటే ఆయనకు భయం. నాన్న పోయి రెండేళ్ళయింది. అప్పటినుంచీ మా మధ్య అగాథం ఏర్పడింది" అందామె.

అతడు మౌనంగా విన్నాడు. ఆమె గది నలువైపులా చూసింది. గమ్మత్తుగా నవ్వింది.

"ఈ హోటల్ గదిని నాతో మాట్లాడ్డంకోసం మీరు తీసుకున్నట్లు వున్నారు!" అందామె.

అతడామె భుజంమీద చెయ్యి వేశాడు.

"యూ ఆర్ రైట్. నేను మరో హోటల్లో వుంటు న్నాను. ఆ గదిలో నా సెక్రటరీ వుంటాడు. అందుకని యీ గది తీసుకున్నాను. మీరు యిది ఎలా వూహిం చారు?"

"వెరీ సింపిల్, మిష్టర్ వినోద్! ఇది మీ గది అయి వుంటే మీ గుడ్డలూ అవీ వుండేవి. అటువంటివి ఏవీ లేవుగా!"

"మీ తెలివితేటలకు నా జోహార్లు!" అన్నాడతను.

ఆమె లేచి పక్కనున్న బాత్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి తిరిగి వచ్చింది. అతడు అమాంతంగా లేచి తన చేతుల్తో ఆమెను చుట్టేశాడు. ఆమె పెదిమలను బలంగా ముద్దెట్టుకున్నాడు.

ఆమె అతడి కళ్ళలోకి తీంటెగా చూసింది.

"నేను పెళ్ళయిన స్త్రీని!" అందామె.

"ఐ లవ్ యూ!" అన్నాడతను వుద్రేకంతో.

"నా బాగ్ కోసి నా పర్సును దొంగిలించిన దొంగ ఏ దేవుడో అయి వుండాలి. అతడి మూలంగానే మనం కలిశాం. నా భర్త నాకు దూరంగా వుంటున్నా నాకు మరెవరితోటీ సంబంధంలేదు. కాని మిమ్మల్ని చూడగానే ఏదో నన్ను మీ వైపు లాక్కుపోయింది" అందామె.

"రాజేశ్వరీ!" అన్నాడతను

"వినోద్!" అందామె.

ఆమె చేతులు అతడిని చుట్టేశాయి. క్షణకాలం ఇద్దరూ కౌగలించుకుని వుండిపోయారు.

ఆమెను తీసుకెళ్ళి అతడు పరుపుమీద పడుకోబెట్టాడు. పక్కనే కూర్చుని ఆమెవైపు ఆప్యాయంగా చూశాడు.

"మన ప్రేమను యిలాగే వుంచుకుందాం. కామంతో దాన్ని కలుషితం చేయొద్దు" అందామె.

వుద్రేకంతో అతడామె మీదకు ఒరిగిపోయాడు.

"ప్రేమలో రగులుకునే కామం మన ప్రేమను ద్విగుణీకృతం చేస్తుంది" అని అతడామెను అనేకచోట్ల ముద్దాడసాగాడు.

రెండు గంటల తర్వాత యిద్దరూ లేచి సోఫాలో కూర్చున్నారు.

"నేనిక వెళ్ళాలి" అందామె.

"నేను విజయవాడనుంచి రాగానే నీతో యెలా మాట్లాడ్డం?" అడిగాడతను.

ఆమె తన ఫోన్ నంబరు చెప్పింది.

"ఆ నంబరుకు ఫోన్ చెయ్యండి" అందామె.

"ఒకవేళ నీ భర్త రిసీవర్ తీస్తే!"

"నాడార్ స్టోర్స్ నాగలింగం మాట్లాడుతున్నా

నని, కొత్త స్టాకు వచ్చిందని చెప్పండి. మేం బట్టలు ఆ షాపులో కొంటూ వుంటాం" అందామె నవ్వుతూ.

ఆమెతో అతడుకూడా షాపింగ్‌కు వెళ్లాడు. టాక్సీలో తీసుకువెళ్ళి ఆమెను ఇంటి సమీపంలో దించాడు.

"మళ్ళీ వచ్చాక నీకు ఫోన్ చేస్తాను. బై బై" అన్నాడతను.

ఆమె యింటివైపు వెళ్ళిపోయింది. గుమ్మంలో నిలబడి బయటకు చూస్తూ నిలబడింది. రోడ్డమ్మట టాక్సీ ఆమె పక్కనుంచి దూసుకుపోయింది.

అతడివైపు ఆప్యాయంగా చూస్తూ ఆమె చెయ్యిని వూపింది.

3

ఇంటర్నేషనల్ ట్రేడర్స్ మేనేజర్ రామ్మూర్తి ఎదురుగా కూర్చున్న వ్యక్తివైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"మిష్టర్ టామ్, చెప్పండి."

టామ్ ఒక రిపోర్టును అతడికిచ్చాడు.

"అందులో అంతా రాసివుంది. చదవండి" అన్నాడు టామ్.

టామ్‌కి సిగరెట్ యిచ్చి, తనో సిగరెట్ వెలిగించాడు రామ్మూర్తి. రిపోర్టును చదవసాగాడు. చదవడం పూర్తయ్యాక టామ్‌వైపు చూశాడు.

"రాజేశ్వరి దారి తప్పిందన్నమాట!" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"భర్త నిర్లక్ష్యంచేస్తే భార్య పెడమార్గాన పడ్తుంది" అన్నాడు టామ్.

అతడివైపు రామ్మూర్తి సూటిగా చూశాడు.

"అతనెవరు?"

"వివరాలు తెలియవు."

"మిష్టర్ టామ్, అతడెవరో కనుక్కోండి. అతడి ఫోటో ఒకటి నాకు కావాలి."

"రహస్యంగా ఫోటోతీసి మీకిస్తాను."

"నా భార్యను వెంటాడుతూనే వుండండి. మరి కొంత మందితో ఆమెకు సంబంధాలు వుండొచ్చు. అంతా నాకు కావాలి."

"మీరు చెప్పినట్లే చేస్తాను. నాకు వెయ్యిరూపాయిలు యివ్వండి."

జేబులోంచి వెయ్యి రూపాయిలుతీసి రామ్మూర్తి టేబుల్ మీద పడేశాడు. టామ్ నోట్లను భద్రంగా తన బాగ్ లో దాచుకున్నాడు.

"నేను వెళ్ళొస్తాను, సార్" అని టామ్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

రామ్మూర్తి సిగరెట్ వెలిగించి ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. తను పనిచేసే కంపెనీకి అధిపతి తన మామయ్య. మామయ్య మరణించాక కంపెనీ అత్త చేతుల్లోకి వెళ్ళింది. అత్త పిసినారి. డబ్బును దాచుకుంటుంది కాని ఖర్చు పెట్టదు.

గదిలోకొచ్చిన సత్యభామను చూడగానే అతడి ఆలోచనలకు అంతరాయం కల్గింది. అతడి కెదురుగా ఆమె నిలబడింది.

అతడామెవైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు. సత్యభామ యిరవై ఏళ్ళ యువతి. మూడేళ్ళనుంచి తన కంపెనీలో పనిచేస్తోంది. ఆమె అతడికి ప్రాణంతో సమానం!

సత్యభామ కళ్ళమ్మట నీళ్లు కారుతున్నాయి.

"భామా, ఏమైంది?" అడిగాడతను.

ఆమె కుర్చీలో కూర్చుని ఏడ్వసాగింది. రామ్మూర్తి లేచి ఆమె పక్కకు వెళ్ళి భుజంమీద చెయ్యి వేశాడు.

"ఏం జరిగిందో చెప్పు."

"గోపాల్ ని వాళ్ళు చంపేశారు" అందామె.

"ఎవరు?"

"హైజాకర్స్" అందామె.

మద్రాసునుంచి బోంబే వెళ్ళే విమానాన్ని హైజాక్ చేసి లాహోరులో దింపారని అతడు పొద్దుట దిన పత్రికలో చదివాడు. కాని పూర్తిగా చదవలేదు.

"ఆ ప్లేనులో గోపాల్ ఏం చేస్తున్నాడు?"

"అతడు ఆ ప్లేనులో కో పైలట్. కాక్ పిట్ లోకి వెళ్ళి హైజాకర్స్ గోపాల్ నెత్తిమీద యినుపకడ్డీతో కొట్టారు. విశేషంగా రక్తం పోయింది. అతడు మరణించాడు."

ఆమె మళ్ళా ఏడ్వసాగింది.

"విధిని మనం ఎదిరించలేం" అన్నాడతను.

ఆమె అతడివైపు సూటిగా చూసింది.

"మీరు నన్ను ప్రేమిస్తున్నానన్నారు. నా కోసం ఏదైనా చేస్తానన్నారు!"

"చేస్తాను" అన్నాడు.

"నాకు మా అమ్మ తప్ప యీ లోకంలో మరెవ్వరూ లేరు...."

"నేనున్నానుగా!" అన్నాడతను అడ్డొస్తూ.

"నన్ను పెళ్ళాడండి."

"ఎందుకంత తొందర?"

ఆమె అతడివంక సూటిగా చూసింది.

"గోపాల్, నేనూ ప్రేమించుకున్నాం. ఒకసారి

మహాబలిపురం వెళ్ళాం. ఆ రోజున అనుకోకుండా ఇద్దరం ఒక్కటయ్యాం. నేను గర్భవతిని. ఈ విషయం తెలిస్తే అమ్మ ఆత్మహత్య చేసుకుంటుంది. గోపాల్ నన్ను పెళ్ళాడలేదు. మీరు నన్ను రక్షించాలి" అందామె.

"భామా, నువ్వు బెంగ పెట్టుకోకు. నేను నిన్ను రహస్యంగా గుళ్లో పెళ్ళాడ్తాను. మీ అమ్మకు ఏ ప్రమాదం రాకుండా చూస్తాను."

రామ్మూర్తి ఆమె కన్నీళ్ళను తుడిచాడు. ఆమెను కౌగలించుకుని పెదిమలను ముద్దాడాడు.

"భామా, కొంతకాలంపాటు నువ్వు మా యింట్లోనే వుండాలి. పరిస్థితులు అనుకూలంగా వున్నపుడు నువ్వు మా యింటికి మారొచ్చు" అన్నాడతను.

"అలాగేనండి" అందామె.

అతడామె కళ్ళలోకి చూశాడు.

"నీకు అబార్షన్ చేయిస్తాను. మాయని మచ్చగా ఆ బిడ్డ మన మధ్య వుండనక్కరలేదు" అన్నాడతను.

"ఆ బిడ్డ పుట్టి పెరగాలి. అందుకే నన్ను పెళ్లాడమని మిమ్మల్ని కోరాను" అందామె.

ఆమెవైపు అతడు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"గోపాల్‌కి మాటిచ్చాను. అది నేను నిలబెట్టాలి" అందామె.

"నీతత్వం నాకర్థం కావడంలేదు!"

"గోపాల్ ఒంటరివాడు. ఈ బిడ్డ పుడ్తే అతడి వంశం నిలుస్తుంది. విమానాల్లో పనిచేసేవాళ్ళు యే క్షణంలోనైనా చావచ్చని అతను నాతో అన్నాడు. ఏదేనా ప్రమాదం తనకు సంభవిస్తే తన బిడ్డ నిల్చేటట్లు నన్ను చూడమన్నాడు. చూస్తానన్నాను."

"భామా, నువ్వొక దేవతవు! నీ యిష్టప్రకారం అంతా చేద్దాం" అన్నాడతను.

4

ఆ రోజున రామ్మూర్తి యింట్లోనే వున్నాడు టెలిఫోన్ మ్రోగింది. అతడు వెళ్ళి రిసీవర్ని ఎత్తాడు.

"హలో" అన్నాడు.

"అమ్మగారున్నారా?" అడిగాడొకతను.

"ఎవరు?"

"నాడార్ స్టోర్స్ నాగలింగం సార్" అన్నాడతను.

భార్యను పిలిచి అతడు రిసీవర్ని ఆమెకిచ్చాడు. ఆమె ఏదో మాట్లాడింది, తగ్గు స్వరంలో. రిసీవర్ని పెట్టి వెళ్ళిపోతోంది.

"ఎవరతను?"

"నాడార్ స్టోర్స్, బట్టల కొట్టతను. కొత్త స్టాకు వచ్చిందట. అందరికీ ఫోన్ చేసి చెప్తున్నాడు" అందామె.

"ప్రస్తుతం ఏదీ కొనకు. నా దగ్గర డబ్బులేదు. మీ అమ్మ డబ్బిస్తే ఎన్నైనా కొనుక్కో!" అన్నాడతను.

"మిమ్మల్ని నేను డబ్బు అడగనులెండి" అని ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

అతడు పడగ్గదిలోకి నడిచాడు. ఆమె దుస్తులు మార్చుకుంటోంది. అతడు వేగంగా టెలిఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళి, రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాడు.

"హలో, టామ్ స్పీకింగ్!"

"మిస్టర్ టామ్, రామ్మూర్తి హియర్. నా భార్య బయల్దేరి ఎక్కడికో వెళ్ళబోతోంది. ఫాలో హర్"

అన్నాడతను.

"ఇల్లు వదిలి బయటకు రావడానికి ఆమెకెంత టైము పడ్తుంది?"

"పదినిమిషాల్లో ఆమె స్టార్టు అవచ్చు."

"పదినిమిషాల్లో మా మనిషి అక్కడుంటాడు."

"మిస్టర్ టామ్, రాజేశ్వరితో తిరిగే వ్యక్తిని గురించి ఏదైనా తెలిసిందా?"

"యిన్వెస్టిగేషన్ సాగుతోంది. తెలియగానే మీకు రిపోర్టిస్తాం."

"వాళ్ళిద్దరూ దగ్గరగావున్న ఫోటో ఒకటి కావాలి."

"అదంత సులువైన పనికాదు."

"ఎంత ఖర్చవుతుంది?"

"వెయ్యి రూపాయిలు."

"ఆల్‌రైట్. వెయ్యి ఇస్తాను. గెట్ మి ది ఫోటో!" అన్నాడతను.

రాజేశ్వరిని చూసి అతను రిసీవర్ పెట్టేశాడు. కనీసం 10 నిమిషాలు ఆమెను ఆపాలి. లేకపోతే టామ్ మనిషికి ఆమె దొరక్కపోవచ్చు.

అతడు పైనుంచికిందదాకా ఆమెను చూశాడు. కొత్త పెళ్ళికూతురులా తయారైంది.

"ఎక్కడకీ వేషం?"

"అమ్మదగ్గర కెళ్ళాలి."

"అరోగిష్టి దాన్ని చూడ్డానికి ఇంత డ్రెస్ ఎందుకు?"

"తన కూతురు బాగుందని చూసి అమ్మ సంతోషిస్తుంది" అందామె.

అతడు టైమ్ చూశాడు. పది నిమిషాలు అయింది. ఆమె బయటకు నడిచింది. గుమ్మంలో నిలబడి ఆమెవైపు

చూస్తూ నిలబడ్డాడతను.

ఆమె బస్టేండువైపు నడుస్తోంది. టామ్ మనిషి ఆమె వెనకనే కదులున్నాడు.

రాజేశ్వరి బస్సులో ఎక్కింది. ఒకచోట దిగి తల్లి యింటివైపు నడిచింది.

పెద్ద ఇల్లు. చుట్టూ విశాలమైన కాంపౌండు. చక్కటి పూలమొక్కలు వున్నాయి. తిన్నగా ఆమె ముందు హాల్లోకి వెళ్ళింది.

పెద్ద సోఫాలో తల్లి వెల్లకిలా పడుకుని వుంది. వంటామె పక్కనే నిలబడి వుంది.

రాజేశ్వరి తల్లి కామాక్షి యింట్లో ఎక్కువగా తిరగ లేదు. కీళ్ళనొప్పులు, వుబ్బసం వగైరా రోగాలు ఆమెను మంచం పట్టించాయి.

"రా అమ్మా, కూర్చో! గౌరీ పిల్లకు కాఫీ పట్రా" అంది తల్లి.

కుర్చీలో కూర్చుని రాజేశ్వరి తల్లి వంక చూసింది. ఆమె ఎంతకాలం బతుకుతుందో చెప్పడం కష్టం.

"అమ్మాయి, నేనింకా ఎంతకాలం యిలా ఒంటరిగా జీవించాలి? నువ్వు వచ్చి యిక్కడ వుండమ్మా" అంది తల్లి.

"వద్దమ్మా" అంది రాజేశ్వరి.

"నేను పోయాక యీ యిల్లు నీదే అవుతుంది. ఆ అద్దె కొంప వదిలి యిక్కడే వుండొచ్చుగా?"

"నాతో ఆయనకూడా వస్తారు. యిల్లరికం అల్లుడికి బాధ్యతలు తెలియవు. అక్కడుంటే వచ్చిన దానితో బతకడం నేర్చుకుంటారు" అంది రాజేశ్వరి.

వంటామె కాఫీ తెచ్చింది. కొంత కాఫీని ఆమె తల్లి నోట్లో పోసింది. తతిమ్మాది తను తాగింది.

"అమ్మా, నాకు కొంత డబ్బు కావాలి!"

"అల్లుడు యివ్వడంలేదూ?"

"ఆయన యివ్వడంలేదని నీకు చెప్పానుగా!"

"అవును, చెప్పావు. అతడికి నాల్గు వేలు జీతం ఇస్తోంది కంపెనీ. ఏం చేస్తున్నాడు?" అంది కామాక్షి.

"ఎవరి ఖర్చులు వాళ్ళవుంటాయి" అంది రాజేశ్వరి.

తల్లి కూతురివైపు చూసింది.

"డబ్బును దాచుకోవాలమ్మా. ఖర్చు పెట్టేయకూడదు" అందామె.

రాజేశ్వరి నవ్వింది.

"అమ్మా, తేనెటీగలు ఎంతో పాటుపడి తేనెని పోగుచేస్తాయి. చివరకి వాటిని చెదరగొట్టి తేనెను పట్టుకుపోతారు మనుషులు, డబ్బు విషయం కూడా అంతే. నువ్వు దాచేస్తావు. రేపు నా చేతుల్లోకొస్తుందని. నీళ్ళలా ఖర్చుపెడతాను" అంది రాజేశ్వరి.

"అది నిజమే" అంది కామాక్షి.

ఇద్దరూ క్షణకాలం నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నారు.

"అమ్మాయి, యిదిగో తాళంచెవి. పైకి వెళ్ళి నీకు కావలసింది తీసుకో!" అందామె.

"అమ్మా, మై డియర్ మదర్" అని రాజేశ్వరి పైకి వెళ్ళింది.

గాడ్‌రెజ్ సేఫ్‌ను తెరిచింది. నోట్లకట్టలు కుప్పలుగా పడున్నాయి. కట్టలను సరిగ్గా సర్దే శక్తి తల్లికిలేదు. డబ్బొస్తే దాన్ని సేఫ్‌లో పడేసి తాళం వేసేస్తోంది.

రాజేశ్వరి రెండు వేలు తీసుకుంది. కిందకు దిగి తాళం

చెవిని తల్లికిచ్చింది. ఆమె బుగ్గమీద ఆప్యాయంగా ముద్దెట్టుకుంది.

"వెళ్తానమ్మా" అంది రాజేశ్వరి.

"మళ్ళా ఎప్పుడొస్తావమ్మా?"

"రోజు విడచి రోజు వస్తూనే వున్నానుగా" అందామె.

"అమ్మా, నిన్ను ప్రతి నిమిషం చూడాలనిపిస్తోంది. నువ్వు ఎప్పుడూ నాకళ్ళముందుంటే నేను ఆనందిస్తాను."

"ఆ రోజుకోసం ఎదురుచూద్దాం" అని రాజేశ్వరి బయటకు నడిచింది.

రోడ్డమ్మట పోతున్న ఆటోను ఆమె ఆపింది. యెక్కి సీటుమీద కూర్చుంది.

"ఎక్కడికమ్మా?" అడిగాడు డ్రయివర్.

"పారిస్‌కి పద" అందామె సాలోచనగా.

5

హోటల్ మెట్రోలో టాక్సీ ఆగింది. వినోద్ నవ్వుతూ టాక్సీ దగ్గరకు వచ్చాడు. అతడివైపు ఆమె ఆనందంగా చూసింది.

ఆమె కిందకు దిగింది. మీటరు చూసి అతడు డబ్బు చెల్లించాడు. ఇద్దరూ మేడమీదున్న 323 నంబరు గదిలోకి వెళ్ళారు.

సోఫాలో కూర్చున్నారు. కాస్సేపు అతడు ఆమెను చూస్తూ వుండిపోయాడు.

రాజేశ్వరి రంభలా వుంది. శీకాయితో తలంటుకొని నీళ్ళు పోసుకుంది. విశాలమైన ఆమె కాటుక కళ్ళు అయస్కాంతంలా అతడిని ఆకర్షిస్తున్నాయి. లిప్‌స్టిక్‌తో ఆమె పెదిమలు ఎర్రగా మెరుస్తున్నాయి. పొడుగాటి

వాలుజడ. చెవులకు తెల్లటి రాళ్లున్న కమ్మలు. ఆమె ఖరీదైన పట్టుచీర ధరించింది.

"నువ్వు చాలా అందంగా వున్నావు!" అన్నాడతను.

ఆమె కళ్ళు చిట్లించింది.

"మీ చెయ్యి యిలా యివ్వండి" అందామె.

అతను కుడిచెయ్యిని ఆమె ఒళ్ళో పెట్టాడు. హేండ్ బాగ్‌లోంచి ఒక వుంగరంతీసి అతడి వేలుకు పెట్టింది.

"నా హృదయంలోని మీ రూపంలా యీ వుంగరం ఎప్పుడూ మీ వేలికుండాలి" అందామె.

"వుంటుంది. నువ్వు పెట్టినచోటే వుంటుంది" అన్నాడతను వుద్రేకంతో.

"విజయవాడనుంచి ఎప్పుడొచ్చారు?"

"రాగానే నేను చేసిన మొదటి పని నీకు ఫోన్ చెయ్యడమే" అన్నాడతను.

చటుక్కున అతడు లేచాడు. గదిలో పచార్లు చేస్తూ ఆమె ముందు ఆగాడు.

"నాది విజయవాడ కాదు, ఈ వూరే. నీతో అబద్ధం చెప్పడం పాపంగా భావించి నిజం చెప్తున్నాను. నా గురించి నీకు పూర్తిగా నిజం చెప్పదల్చాను."

"చెప్పండి" అందామె.

"నేనొక పిక్‌పాకెట్‌ని. అదృష్టవశాత్తూ ఇంతవరకూ జైలుకి వెళ్ళలేదు. నేను పట్టుబడలేదు. ఆ రోజు నీ హేండ్ బాగ్ కొసింది నేనే!"

ఆమె ఏమంటుంది? గదిలోంచి కోపంగా వెళ్ళిపోతుందా? తన ముఖం వంక యిటుపైన చూడనంటుందా? అతడి గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది.

"మీరు జేబుదొంగని నాకు తెలుసు" అందామె.

"ఎలా తెల్సుకున్నావు?"

"ఆ రోజు మీతో కొన్ని గంటలపాటు వున్నాను. మీ పాంటు జేబులో వున్న బ్లేడును చూశాను" అందామె.

"అంతా తెలిసి నాకు నీ సర్వస్వాన్ని యిచ్చావా?"

"జేబుదొంగ ప్రేమకు అనర్హుడు కాకపోవచ్చు! ప్రేమ దొంగను దొరగా మార్చొచ్చు!" అందామె.

అతడు ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు.

"నాలో అటువంటి పరివర్తన వుద్భవించింది. నిన్ను కల్సుకున్నాక గత జీవితానికి నేను గుడ్ బై చెప్పేశాను."

"మీరు చెప్పింది విని చాలా సంతోషిస్తున్నాను" అందామె.

"నా దగ్గర లక్ష పైన వుంది. దానితో యేదో వ్యాపారం చేసుకుని బతకాలని నా ఆశ" అన్నాడతను.

"మంచి మార్గాన వెళ్ళడం మనిషికి మంచిది. ఇతర్ల నష్టాలు మన లాభాలు కాకుండా జీవించాలి" అందామె.

అతడామె పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"నిజం తెల్సాక నువ్వు ఏమంటావో అని చాలా భయపడ్డాను" అన్నాడతను.

"పెళ్ళి అయినాక నా భర్తను నేనెంతగానో ప్రేమించాను. డబ్బుకోసం ఆయన నన్ను పెళ్ళాడాడని గ్రహించాను. ఇద్దరం దూరమయిపోయాం. అప్పటినుంచి చూస్తున్నాను. మీరు నన్ను ఎంతో ఆకర్షించారు. మీ దగ్గర ఏముంది, ఎంతుంది అని నేను చూడలేదు. మీ దగ్గర ఏమీ లేకపోయినా నా ప్రేమ తరగదు."

అతడామెను బలంగా హృదయానికి హత్తుకున్నాడు. మెరుస్తూన్న ఆమె జుత్తులోకి వేళ్ళను పోనిచ్చి, ఆమె

పెదిమలను వుద్రేకంతో ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"సాయంత్రం ఐదు లోపల నేను వెళ్ళాలి" అందామె.

"మనిద్దరం ఎప్పుడూ కలిసే వుండాలి" అన్నాడతను.

"ఆ రోజు రావచ్చు. ఆ దినంకోసం యిద్దరం ఎదురు చూద్దాం" అందామె.

"రాజేశ్వరీ, నువ్వు నా జీవితాన్ని మార్చేశావు. ఇటుపైన నేను తలెత్తుకుని బతకొచ్చు" అన్నాడతను.

6

గదిలో రెండు ఫ్లోరసెంట్ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. సోఫాలో కూర్చుని రాజేశ్వరి ఏదో పత్రిక చూస్తోంది.

చప్పుడు చేయకుండా రామ్మూర్తి గదిలోకొచ్చి ఆమె కెదురుగా నిలబడ్డాడు

"శ్రీవారు యిలా వచ్చారేమిటి?" అందామె.

"నీతో మాట్లాడవలసిన అవసరం ఏర్పడింది" అన్నాడతను.

ఆమె అతడివైపు చూసింది.

"ఇవాళ పొద్దుటే పోయావు. సాయంత్రం ఆరింటికి వచ్చావు. ఎక్కడికెళ్ళావు?"

"బట్టల షాపు కెళ్ళాను. అమ్మాయింటికి వెళ్ళి అక్కడ వుండిపోయాను."

అతడు వెటకారంగా నవ్వాడు. ఒక ఫోటోనుతీసి ఆమె వైపు పడేశాడు. టాక్సీ పక్కనే నవ్వుతూ ఆమె వినోద్‌తో మాట్లాడుతోంది! ఈ ఫోటో తన భర్తకు ఎలా వచ్చింది?

"నువ్వు యివాళ హోటల్ మెట్రోకి వెళ్ళావు అతడితో సాయంత్రందాకా గదిలో వున్నావు!"

"వున్నానేమో!" అందామె.

"నువ్వు నా భార్యవు. కులటవు కాదనుకుంటాను" అన్నాడతను.

"నేను మీ భార్యనని యీ ఫోటో చూశాక గుర్తొచ్చిందా?" ప్రశ్నించిందామె.

అతను మాట్లాడలేదు. మౌనంగా సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"ఈ ఫోటో మీ అమ్మ చూస్తే ఏమంటారు? నిన్ను చెడామడా తిడ్తారు" అన్నాడతను.

"ఎవరు ఎంత తిట్టినా నాకు కేర్ లేదు" అందామె.

"బరి తెగించావన్నమాట!"

"మీకు నేనక్కరలేదని గ్రహించాను. డబ్బుకోసం మీరు నన్ను పెళ్ళాడారు. ఏ కోశానా మీకు నామీద ప్రేమలేదు" అందామె.

"నాకంటె ఎక్కువగా ఆ పిక్‌పాకెట్ వినోద్ నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాడా?"

ఆమె తృళ్ళిపడింది. అతడివైపు కోపంగా చూసింది.

"అతను పిక్‌పాకెట్ కావచ్చు, గజదొంగ కావచ్చు. కాని అతడికి హృదయముంది. డబ్బుకోసం అతడు నా దగ్గరకు రాలేదు" అందామె.

"నువ్వు నీ జీవితాన్ని చేతులారా నాశనం చేసుకుంటే ఆ బాధ్యత నీదే. నాకు యీ ఖైవేలు కావాలి. మీ అమ్మ నడిగి పట్రా."

"పట్రాకపోతే?"

"ఈ ఫోటో తీసుకెళ్ళి మీ అమ్మకు చూపిస్తాను. ఆమెతో మాట్లాడతాను. నువ్విలా ఒక పిక్‌పాకెట్‌తో కులుకుతున్నావని తెలిస్తే ఆమె నిన్ను మన్నించదు."

ఆమె అతడివైపు సూటిగా చూసింది.

"వెళ్ళి అమ్మకు చూపించండి!" అందామె.

"అంతేనా?"

"మీరు ఏం చేసినా నేను భయపడను. మీరు చేసేది చేయండి. ఐ డోంట్ కేర్!" అందామె.

7

రోడ్డు దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. రామ్మూర్తి స్కూటర్ని వేగంగా పోనిచ్చాడు.

కాంపౌండులో స్కూటర్ ఆపి అతను దిగాడు. టైము చూశాడు. తొమ్మిది దాటింది. అతడు ముందు హాల్లోకి వెళ్లాడు.

వంటామె గౌరి అతడిని పలకరించింది. "రండి. ఆమె నిద్రపోతున్నారు" అందామె.

అతడు ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళి ఆ తెవైపు పరీక్షగా చూశాడు. ఏదో అనుమానం వచ్చి ఆమెను ముట్టుకు చూశాడు. నాడి కొట్టుకోడం లేదు. ఆమె మరణించింది.

"ఈమె యిలా ఎంత సేపటినుంచి పడుకొని వుంది?" అడిగాడతను.

"సాయంత్రం నుంచయ్యా" అంది వంటామె.

అతను టెలిఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళి, రిసీవర్ ఎత్తి తన యింటి నంబరు తిప్పాడు.

"హలో" అంది రాజేశ్వరి.

"నేను మీ అమ్మ యింట్లో వున్నాను. ఆమె మరణించింది. వెంటనే రా!" అన్నాడతను.

"ఆమె ఫోటో చూశాక మరణించిందా?" అడిగిందామె.

"ఆమెకు ఫోటో చూపించే అవకాశం నాకు లేకుండా పోయింది. పుణ్యాత్మురాలు ముందుగానే కన్నుమూసింది"

అన్నాడతను.

అటువైపున రాజేశ్వరి ఏడుస్తోంది.

"రాజేశ్వరీ, వెంటనే రా!" అన్నాడతను.

"వస్తున్నాను" అందామె.

రాజేశ్వరి హోటల్ మెట్రోకి ఫోన్ చేసింది. రూమ్ నంబర్ 33కి కనెక్షన్ యివ్వమంది.

"హలో, వినోద్!" అన్నాడతను.

"మా అమ్మ చనిపోయింది" అందామె ఏడుస్తూ.

"రాజేశ్వరీ, నువ్వు ఎక్కడున్నావు?"

"నా యింట్లో."

"నీ తల్లి యింటికి వెళుతున్నావా?"

"వెళ్ళాలి" అందామె.

"నేను నీతో రావచ్చా?"

"ధైర్యంగా రావచ్చు" అందామె.

"నువ్వు అక్కడే వుండు. నేను టాక్సీలో వస్తాను. వెంటనే అక్కడకు వెళ్దాం" అన్నాడతను.

"రండి" అని ఆమె రిసీవర్ పెట్టేసింది.

కాంపౌండులో టాక్సీ ఆగింది. వినోద్, రాజేశ్వరి దిగారు. వినోద్ డబ్బిచ్చి టాక్సీని పంపించేశాడు. ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది. తల్లి శవంమీదపడి ఏడ్వసాగింది.

రామ్మూర్తి ఆమెను ఓదార్చసాగాడు.

"ఎంత ఏడ్చినా లాభంలేదు. ధైర్యం తెచ్చుకో!" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

ఆమె మాట్లాడలేదు. కొంచెం దూరంలో నిలబడి వున్న వ్యక్తివైపు రామ్మూర్తి కోపంగా చూశాడు. ఎంత ధైర్యం? ఆమె వినోద్‌ని కూడా తీసుకొచ్చిందా?

రామ్మూర్తి లోలోపల ఆలోచించసాగాడు.

కామాక్షి మరణంతో ఎంతో ఆస్తి తన భార్యకు వస్తుంది. తను జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి!

మర్నాడు కామాక్షి దహనం చేయబడింది. రామ్మూర్తి తన భార్య గదిలోకి వెళ్ళాడు.

"ఇప్పుడు ఏం చేయదల్చావు?" అడిగాడు.

"దేన్ని గురించి మీరు అడుగుతున్నారు?" అందామె.

"మనం ఆ యింటికి వెళ్ళిపోదాం" అన్నాడతను.

"వద్దు" అందామె.

"ఆ యిల్లు ఏం చేస్తావు?"

"అద్దెకిస్తాను" అందామె.

"నా సలహాల ప్రకారం నువ్వు చేయడం మంచిది" అన్నాడతను.

"నాకు ఎవరి సలహాలూ అక్కర లేదు. ఏం చేయాలో నాకు తెలుసు" అందామె.

అతడామెవైపు సూటిగా చూశాడు.

"ఇంటర్నేషనల్ ట్రేడర్స్ కంపెనీకూడా నీదే. నన్ను మేనేజర్ గా వుంచుతావా, పొమ్మంటావా?" అడిగాడతను.

"అదంతా మీ నడవడిమీద ఆధారపడి వుంటుంది" అందామె.

అతడామె దగ్గరగా వెళ్ళాడు. చేతుల్తో ఆమెను చుట్టబోయాడు. ఆమె వెనక్కు జరిగింది.

"రాజేశ్వరీ, నువ్వంటే నాకెంతో యిష్టం" అన్నాడతను.

"అందుకే సత్యభామను రహస్యంగా పెళ్ళాడారా?" అందామె.

"అది నీకెలా తెలుసు?"

"నా గురించి మీ కెలా తెలుసో అలాగే మీ గురించి నాకు తెలుసు. మిష్టర్ టామ్ మనిద్దరి తరఫునా పని చేస్తున్నాడు" అందామె.

"బాస్టర్డ!" అన్నాడతను కోపంగా.

8

తెల్లవారింది. హోటల్ బాయ్ 33వ నంబరు గది ముందుకు వెళ్ళాడు. తలుపును తట్టాడు. ఎవరూ జవాబివ్వలేదు. తలుపును తోశాడు తెరుచుకుంది.

అతడు లోపలకు వెళ్ళాడు. మంచంమీద ఒక స్త్రీ నగ్నంగా పడుకుని వుంది. పరుపు దగ్గరగా వెళ్ళాడు హోటల్ బాయ్.

ఆమె రక్తం మడుగులో పడుంది. భయంకరంగా అరుస్తూ హోటల్ బాయ్ బయటకు పరుగెత్తాడు. కింద నున్న మేనేజర్ గదిలోకి దూరాడు.

"ఏమైంది?" అడిగాడు మేనేజర్ జాన్.

"33 నంబరు గదిలో హత్య జరిగింది, సార్" అనాడు బాయ్.

మేనేజర్ జాన్ పైకి వెళ్ళి, అంతా చూసి తన గదికి చేరుకున్నాడు. టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాడు.

"హాలో, ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్" అందో కంఠం.

"సార్, నేను జాన్, హోటల్ మెట్రో మేనేజర్ని. 33 గదిలో హత్య జరిగింది. వెంటనే రండి" అన్నాడతను.

"మిష్టర్ జాన్, ఎవర్నీ ఆ గదిలోకి వెళ్ళనివ్వకండి. నేను వస్తున్నాను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అలాగే సార్" అని జాన్ రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

సిగరెట్ పీలుస్తూ జాన్ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. పోలీసుల రాకకోసం అతను ఎదురుచూస్తున్నాడు.

హోటల్ ముందు పోలీసు జీప్ ఆగింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ కిందకు దిగాడు. మేనేజర్ జాన్ అతడికి నమస్కారించాడు.

"రండి, ఇన్‌స్పెక్టర్. 33 నంబరు గదిలో వుంది ఆమె శవం" అన్నాడు జాన్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ మేనేజర్‌తో 33 నంబరు గదిలోకి వెళ్లాడు. కాన్‌స్టేబుళ్ళు బయట పచార్లు చేస్తున్నారు.

అందంగా వున్న పడగ్గది, పక్కనే యాటాచ్‌డ్ బాత్‌రూమ్. ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ మంచం పక్కకు వెళ్ళాడు.

వెల్లకిలా పడివుందామె. కత్తితో అనేకచోట్ల ఆమె నగ్న శరీరాన్ని కసితో ఎవరో పొడిచారు. తెల్లటి దుప్పటి రక్తమయంగా వుంది.

సమీపంలో వున్న సోఫామీద ఒక పట్టుచీర, జాకెట్, బ్రాసియర్, పావడా వున్నాయి. హత్యకు వుపయోగించిన ఆయుధం గదిలో లేదు.

"ఎవరీమె?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఒకతను యీ గదిని అద్దెకు తీసుకున్నాడు. మా రిజిష్టర్‌లో మిష్టర్ అండ్ మిసెస్ వినోద్ అని రాశాడు" అన్నాడు జాన్.

"వినోద్ ఎక్కడున్నాడు?"

"అతడు ఏమైనాడో ఎవ్వరికీ తెలియదు" అన్నాడు జాన్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ క్షణకాలం ఆలోచించి

మేనేజర్ వైపు తిరిగాడు.

"వినోద్ ఇంతకుముందు ఇక్కడ గది తీసుకున్నాడా?"

"చాలాసార్లు తీసుకున్నాడు" అన్నాడు జాన్.

"అప్పుడుకూడా యీ స్త్రీ అతడితో వుందా?"

"వుంది, సార్" అన్నాడు మేనేజర్.

సోఫాలో వున్న హేండ్ బాగ్ను యిన్స్పెక్టర్ చూశాడు. అందులో బాంకి సేవింగ్స్ అకౌంట్ పాస్ బుక్ వుంది. ఆమె పేరు, అడ్రెసు, ఫోన్ నంబరు అందులో రాయబడి వున్నాయి.

మిసెస్ వి. రాజేశ్వరి!

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ మేనేజర్ వైపు తిరిగాడు.

"పక్కనే వున్న 32, 34 గదుల్లో యెవరేనా ఉన్నారా?"

"34 గది ఖాళీగా వుంది" అన్నాడు జాన్.

"ఆ గది తలుపు తెరవండి" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఒక కానిస్టేబుల్ శవం పడున్న గదిలో కాపలా ఉన్నాడు. ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ పక్క గదివైపు నడిచాడు. మేనేజర్ జాన్ తాళం తీశాడు.

గదిలో వున్న ఫోన్ దగ్గరకు వెళ్లాడు యిన్స్పెక్టర్ నాయర్. రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాడు. చాలా సేపు రింగయ్యాక ఎవరో అటువైపు రిసీవర్ని ఎత్తారు.

"హలో" అందో కంఠం అటువైపునుంచి.

"హలో, యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ హియర్! అది రాజేశ్వరిగారి యిల్లేనా?"

"హలో, ఇది నా ఇల్లు. ఐయామ్ రామ్మూర్తి. రాజేశ్వరి నా భార్య."

"ఆమె ఇంట్లో వున్నారా?"

"లేదు. ఎక్కడికో వెళ్ళింది."

శవం ఎవరిదో తెలిసినట్లు అనిపించింది ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి.

"రామ్మూర్తిగారూ, మీకోసం మా జీవ్ పంపుతున్నాను. వెంటనే యిక్కడకు రండి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఏమైంది?"

"మీరు రెడీగా వుండండి" అని యిన్‌స్పెక్టర్ రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

ఒక కానిస్టేబుల్ని పిల్చి ఏం చేయాలో చెప్పాడు. కానిస్టేబుల్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

పదిహేనునిమిషాల్లో జీవ్ తిరిగివచ్చింది. రామ్మూర్తి గాభరాగా 33 నంబరు గదిలోకి వచ్చాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ అతడిని మంచం దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు.

నగ్నంగా పడున్న శవంవైపు భయంతో చూశాడు రామ్మూర్తి. ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పేసుకున్నాడు.

"ఆమె మీ భార్య రాజేశ్వరేనా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"కాదు యిన్‌స్పెక్టర్! ఆమె నా భార్య కాదు. నా భార్య యీ హోటల్లో ఎందుకుంటుంది? నన్ను మీరు యిక్కడకు యెందుకు తీసుకొచ్చారు?" ప్రశ్నించాడు రామ్మూర్తి.

సమీపంలో సోఫామీద పడున్న దుస్తులను, హేండ్ బాగ్‌ను చూపించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్. వాటిని చూసి రామ్మూర్తి తృళ్ళిపడ్డాడు.

"అవన్నీ నాభార్య రాజేశ్వరివే!" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

దగ్గరగా వెళ్ళి వాటివైపు పరీక్షగా చూడసాగాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ మేనేజర్ జాన్ వైపు చూశాడు.

"మిష్టర్ జాన్, శవాన్ని సరిగ్గా చూశారా?"

"పొద్దుటే శవాన్ని చూడ్డం నాకు నచ్చదు. పరుపు వైపు ఓసారి చూసి, ఎవరో పడున్నారని కనిపెట్టి మీకు ఫోన్ చేశాను" అన్నాడు జాన్.

"మిష్టర్ జాన్, మీరుకూడా శవాన్ని పరీక్షగా చూడండి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

మేనేజర్ జాన్ నగ్నంగా పడున్న శవంవైపు చూశాడు. అతడి ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

"ఈమె మిసెస్ వినోద్ కాదు. ఈమె పేరు నాగలక్ష్మి. ఈమె 20 నంబరు గది తీసుకుంది" అన్నాడతను.

"ఆ గదిలో వుండవలసిన నాగలక్ష్మి యీ గదిలో ఎందుకుంది?" అన్నాడు నాయర్ ఆలోచిస్తూ.

సమీపంలో వున్న వాళ్ళు మౌనందాల్చారు.

"అంతా అయోమయంగా వుంది. దుస్తులు, హేండ్ బాగ్ రాజేశ్వరివి. శవం నాగలక్ష్మిది" అని ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ బయటకు నడిచాడు.

రూమ్ నంబరు 3 ' ముందు ఆగాడు. తలుపును తట్టాడు. జవాబులేదు. తలుపును తోశాడు. తెర్చుకుంది. ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్, మేనేజర్ జాన్, రామ్మూర్తి గదిలోకి వెళ్లారు. నైట్ గౌన్ ధరించిన ఒక స్త్రీ పరుపుమీద గాఢ నిద్రలో వుంది.

ఆమెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు రామ్మూర్తి.

"నా భార్య రాజేశ్వరి యీమే" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"మిసెస్ వినోద్ ఆమే" అన్నాడు జాన్.

అందరూ ఆశ్చర్యంగా నిద్రపోతున్న ఆమెవైపు

చూశారు.

"ఆమెను లేపుతారు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"కాన్సెప్ట్లో ఆమె లేస్తుంది. అప్పుడు ఆమెతో మాట్లాడొచ్చు" అని యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ బయటకు నడిచాడు.

అందరూ అతడిని వెంబడించారు. ఒక కానిస్టేబుల్ని 30 గదిముందు కాపలా వుండమని చెప్పి ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ 33 నంబరు గదిలోకి నడిచాడు.

9

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ నాగలక్ష్మి శవాన్ని మరోసారి చూశాడు. 30 గదిలోంచి ఆమె ఈ గదిలోకి నగ్నంగా వచ్చి వుండదు. ఆమె దుస్తులు ఎక్కడో వుండాలి!

మంచం కిందకు వంగి చూశాడతను. బ్లూ కలర్ గౌను రక్తం మరకలతో పడుంది. గౌను అనేకచోట్ల చిరిగింది.

గౌన్ వైపు ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ పరీక్షగా చూశాడు. హత్య జరిగే సమయంలో ఆ గౌను కిందపడి వుంటుంది. నాగలక్ష్మి యీ గదిలోకి వచ్చి ఎందుకు పడుకుంది? ఆమెను ఎవరు చంపారు? మిస్టర్ వినోద్ ఏమయ్యాడు? తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ, రామ్మూర్తి దగ్గరకు వెళ్లాడు యిన్స్పెక్టర్.

"వినోద్ అనే వ్యక్తి మీ భార్యతో వచ్చి యీ గది తీసుకున్నాడు. మిసెస్ వినోద్ పేరో మీ భార్య వ్యవహరిస్తోందిక్కడ. ఆ వినోద్ యెవరో మీకు తెలుసా?" అడిగాడు యిన్స్పెక్టర్.

విచారవదనంతో రామ్మూర్తి యిన్స్పెక్టర్ వైపు చూశాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, మీకు ఏం చెప్పాలో తెలియడం లేదు!" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"తెలిసినదంతా చెప్పండి."

"నా భార్య పెద్దింటి పిల్ల. వినోద్ అనే వ్యక్తితో ఆమెకెక్కడో పరిచయమైంది. అతడితో ఆమె తిరుగుతోందని నాకు తెలుసు. అతడి దగ్గరకు వెళ్ళొద్దని ఆమెతో యెంతో చెప్పాను. కాని ఆమె నా మాట వినలేదు."

"వినోద్ ఏమిచేస్తున్నాడు?"

"అతడొక జేబుదొంగ. ఛీట్! డబ్బుకోసం నా భార్యతో అతడు స్నేహం చేస్తున్నాడని నాకు తెలుసు. కాని నా భార్య గుడ్డిది. నేనెంత చెప్పినా వినదు."

"నిన్న రాత్రి ఆమె మీ యింట్లో లేదా?"

"లేదు."

"ఆమె ఏమైందో కనుక్కోడానికి మీరు ప్రయత్నించలేదా?"

"ఆమే తిరిగివస్తుందని వూరుకున్నాను."

"వినోద్ పిక్‌పాకెట్ అని మీకెలా తెలుసు?" అడిగాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

"కనుక్కున్నాను."

"ఎలా?"

"ఇన్‌స్పెక్టర్, నా భార్య సరైన తోవమ్మట పోవటంలేదు. ఆమె యేం చేస్తోందో తెలుసుకోమని ఎవరెస్టు డిటెక్టివ్ ఏజన్సీ టామ్‌తో చెప్పాను. అతడు అంతా కనుక్కొని నాకు రిపోర్టు పంపాడు."

టామ్ పేరు విని ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ తనలో తను

నవ్వుతున్నాడు. టామ్ దేవాంతకుడు.

డాక్టర్ సుధాకర్ గదిలోకొచ్చాడు. శవాన్ని పరీక్షించడం అతడు ప్రారంభించాడు. కొంతసేపయ్యాక అతడు నాయర్ ముందుకు నడిచాడు.

"రాత్రి పదకొండూ, పన్నెండు మధ్య యీమె మరణించి వుండాలి. చాలా కసితో చంపబడింది" అన్నాడు డాక్టర్ సుధాకర్.

శవం ఫోటోలు తీస్తున్నారు. ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ ఆలోచిస్తూ బయటకు నడిచాడు. 30 గది ముందుకు వెళ్ళాడు. కాన్ స్టేబుల్ బయట నిలబడి వున్నాడు.

"ఆమె లేచిందా?"

"చూడలేదు. సార్."

తలుపు మూసి ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ లోపలకు వెళ్ళాడు. ఆమె మంచంమీద లేదు!

ఆమె ఏమైంది? బాత్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళిందా?

"హలో, యిన్ స్పెక్టర్, నమస్తే!" అందామె టెలిఫోన్ పక్కనుంచి.

"రాజేశ్వరిగారూ, ఎవరికేనా ఫోన్ చెయ్యాలా?" అడిగాడు యిన్ స్పెక్టర్.

"చేశాను" అందామె.

ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ ఆమెవైపు చూశాడు.

"33 నుంచి మీరు యీ గదికి ఎలా వచ్చారు?" అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఈ గదిలోకి మారవలసిన అవసరం వచ్చింది."

"ఏమిటది?"

"అది మీకు అనవసరం" అందామె.

"రాజేశ్వరీ, రూమ్ నంబరు 33లో నాగలక్ష్మి హత్య

చేయబడింది!"

ఆమె ఉలిక్కిపడింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ వైపు నిర్ఘాంత పోతూ చూసింది.

"ఎవరు చంపారామెను?"

ఆమె ప్రశ్నకు యిన్‌స్పెక్టర్ జవాబివ్వలేదు.

"వినోద్ ఎక్కడున్నాడు?"

"ఎందుకు?"

"నాగలక్ష్మిని అతడే చంపివుండాలని నా అభిప్రాయం."

"ఆయన నిన్న రాత్రి పదిన్నరకే యీ హోటల్ విడిచి వెళ్ళిపోయాడు" అందామె.

"మళ్లా హోటల్‌కి తిరిగి వచ్చి వుండొచ్చు."

"రాలేదు."

"రాజేశ్వరిగారూ, యిది హత్య. నేను అడిగే ప్రశ్నలకు సూటిగా జవాబివ్వండి."

"యిస్తున్నాను."

"ఈ గదిలోకి మీరు ఎందుకు మారారు?"

"ఎవరో నాకోసం రూమ్ నంబరు 33కి వస్తున్నారని వార్త వచ్చింది. ఆ వ్యక్తిని చూడ్డం నాకిష్టంలేదు. నాగలక్ష్మితో మాట్లాడి ఆమె గదికి మారాను. ఆమె వెళ్ళి 33లో పడుకుంది."

"33 నంబరు గదికి ఎవరు వస్తారని మీకు తెలిసింది?"

"నా భర్త రామ్మూర్తిగారు."

"ఆ వార్త మీకు ఎలా అందింది?"

"ఎవరెస్టు డిటెక్టివ్ ఏజన్సీ టామ్ ఫోన్ చేసి నాతో చెప్పాడు."

"అతడు మీ తరఫున పని చేస్తున్నాడా?"

"చేస్తున్నాడు" అందామె.

గదిలో అతడు పచార్లుచేసి ఆమె ముందు ఆగాడు.

"మీరు ఆ మంచంమీద వున్నారనుకుని హంతకుడు అక్కడ పడుకున్న నాగలక్ష్మిని పొడిచి, పొడిచి చంపాడు" అన్నాడు నాయర్.

ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది. కాస్సేపట్లో కన్నీళ్ళు కిందకు కారాయి.

"మీరు గది మారినట్లు వినోద్‌కి తెలుసునా?"

"తెలుసు. ఆయనా, నేనూ యీ గదికి వచ్చాం. ఇక్కడనుంచి ఆయన వెళ్ళిపోయారు."

"వినోద్ ఎక్కడున్నారు?"

"కాస్సేపట్లో ఆయన ఇక్కడుంటారు. మీరు ఆయనతో మాట్లాడొచ్చు" అందామె.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ ఆమెవైపు సూటిగా చూశాడు. ఆమె ముఖం నిర్మలంగా వుంది. లోపల ఏదో వుంచుకుని పైకి మరొకటి చెప్పే వ్యక్తిలా లేదామె.

"మీ భర్త రామ్మూర్తిగార్ని గురించి మీరు ఏం చెప్పగలరు?"

"డబ్బుకోసం ఆయన నన్ను పెళ్ళాడారు. నాన్న తన కంపెనీకి మేనేజర్‌గా ఆయన్ని నియమించారు. ఆయన నన్నెప్పుడూ ప్రేమతో చూడలేదు. ఈ మధ్యనే ఆయన ఆఫీసులో పనిచేసే టైపిస్టును రహస్యంగా పెళ్ళాడారని విన్నాను."

"ఎవరు చెప్పారు?"

"మిస్టర్ టామ్."

"టామ్ తన కత్తిని రెండువైపులా వాడుతున్నాడు" అన్నాడు నాయర్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ బయటకు నడిచాడు. గుమ్మంలో నిలబడి వెనక్కి తిరిగి ఆమెవైపు చూశాడు.

"ఈ గదిలోంచి కదలకండి, నా పర్మిషన్ లేకుండా. వినోద్ వస్తే యిక్కడే ఉండమనండి" అన్నాడతను.

"అలాగే" అందామె.

శవం వున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు యిన్‌స్పెక్టర్. డాక్టర్ సుధాకర్ తన పని ముగించి వెళ్ళిపోయాడు. మేనేజర్ జాన్ తన ఆఫీసు గదికి చేరుకున్నాడు. ఒక సోఫాలో రామ్మూర్తి కూర్చుని వున్నాడు.

అతడి కెదురుగా ఆగాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

"నిన్న రాత్రి మీరు యిక్కడకు, యీ గదిలోకి, వచ్చారా?"

"రాలేదు."

"మీరు 33 నంబరు గదికి వస్తున్నారని రాజేశ్వరికి ఎవరో చెప్పారు!"

"ఎవ్వరూ చెప్పి వుండరు. ఆ పుకారును వినోద్, నా భార్య సృష్టించి వుంటారు."

"ఎందుకలా చేస్తారు?"

"ఈమెను నేనే చంపానని మీరు అనుమానించాలి. నేను ఉరితీయబడాలి. వాళ్ళకు కావలసింది అదే. నేను పోతే వాళ్ళిద్దరూ హాయిగా కులకొచ్చు!" అన్నాడతను.

"మీరు యిక్కడకు రాలేదంటారు?"

"రాలేదు. వినోద్ జేబుదొంగ. అతడు ఎంత ఘోరమైన పనైనా చేస్తాడు. నాగలక్ష్మి అతడి పాత ఖాతా అయివుంటుంది. తన జీవితంలోంచి వినోద్ ఆమెను తొలగించి వుంటాడు. ఆ నేరాన్ని నామీద మోపడానికి అతడు ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"రామ్మూర్తిగారూ, మీ భార్య రాజేశ్వరి ఎక్కడికీ పారిపోలేదు. 30 నంబరు గదిలో వుంది."

"అక్కడ ఏం చేస్తోంది?"

"నిన్న రాత్రి మీరు వస్తున్నారని తెలుసుకుని ఆమె మరో గదికి చేరుకుంది. ఆ గదిలో వుండే ఆమె ఇక్కడ పడుకుంది. రాజేశ్వరికి బదులు హంతకుడు నాగలక్ష్మిని చంపేశాడు."

"ఏ హంతకుడూ అంతమూర్ఖుడై వుండడు. హంతకుడు పొరబాటు చేసి వుండడు. తనకు కావలసినవ్యక్తినే అతడు చంపివుంటాడు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

అదే సమయంలో ఒక యువకుడు గదిలోకొచ్చాడు.

"వినోద్ నేనే" అన్నాడతను.

రామ్మూర్తి అతడివైపు ఆగ్రహంతో చూశాడు.

"మిష్టర్ వినోద్, మీరు నిన్న రాత్రి ఎక్కడకు వెళ్ళిపోయారు?"

"మరో హోటల్‌కి."

"రాత్రంతా అదే హోటల్లో వున్నారా?"

"హోటల్ మేరీ, రూమ్ నంబరు 22. పదిన్నరకు యిక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాను. హోటల్ మేరీలో నా ఫ్రెండు కనిపించాడు. అతడూ, నేనూ పదకొండునుంచి పన్నెండుదాకా బీరు తాగుతూ కూర్చున్నాం. అతడు వెళ్ళిపోయాక నేను పడుకున్నాను"

"మీరు ఎందుకు వెళ్ళిపోయారు?"

"రాజేశ్వరి భర్త వస్తున్నాడని విని వెళ్ళిపోయాను. అతడు ఏం చేస్తాడో అని నా భయం!"

"నాగలక్ష్మితో మీకెలా పరిచయమైంది?"

"ఆమె రాజేశ్వరితో స్నేహం చేసింది. ఈ హోటల్లో

వుండి, ఆమె ఏదో హాస్పిటల్లో నర్సుగా పనిచేస్తోంది. రాజేశ్వరి ద్వారా ఆమె నాకు తెలుసు" అన్నాడు వినోద్.

శవం వైపు చూసి వినోద్ విచారవదనంతో యిన్‌స్పెక్టర్ వంక చూశాడు.

"ఈ అమాయకురాల్ని పొట్టబెట్టుకున్న హంతకుడిని మీరు వెంటనే పట్టుకోవాలి, సార్" అన్నాడు వినోద్.

"అతడు మీముందే వున్నాడు! దుర్మార్గుడు" అరిచాడు రామ్మూర్తి.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ చూపు వినోద్ నుంచి రామ్మూర్తి మీదకు వెళ్ళింది.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, నిన్న రాత్రి రామ్మూర్తిగారు యీ హోటల్‌కి రావడం రిసెప్షన్‌లో వుండే గుమస్తా కామరాజు చూశాడు" అన్నాడు వినోద్.

"నన్ను యీ హత్యలో యిరికించడానికి అతడు ప్రయత్నిస్తున్నాడు. జేబుదొంగ మాటల్ని నమ్మకండి" అరిచాడు రామ్మూర్తి.

ఒక కానిస్టేబుల్ని పిల్చి, ఏదో చెప్పాడు నాయర్. అతడు వెళ్ళిపోయాడు. కాస్సేపట్లో ఒక యువకుడు లోపలకు నడిచాడు. అతడివైపు రామ్మూర్తి గాభరాగా చూశాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, కామరాజు నేనే సార్" అన్నాడతను.

రామ్మూర్తి వైపు చెయ్యి చూపించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"నిన్న రాత్రి ఆయన యీ హోటల్‌కి వచ్చారా?"

రామ్మూర్తి వైపు పరీక్షగా చూశాడతను.

"ఆయన్ని చూశాను, సార్. వచ్చారు."

అమాంతంగా రామ్మూర్తి సోఫాలోంచి లేచాడు.

గుమ్మంవైపు పరుగెత్తాడు. అతడివైపు వినోద్ పులిలా దూకాడు. అతడిని బలంగా తన చేతుల్తో చుట్టి పట్టుకున్నాడు.

రామ్మూర్తి చేతులకు యిన్‌స్పెక్టర్ వాయర్ బేడీలు వేశాడు. అతడిని తోసుకెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చోబెట్టారు.

పిచ్చివాడిలా అందరివైపూ రామ్మూర్తి చూశాడు. అతడి కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి.

"నేను ఘోరమైన పాపం చేసినందుకు బాధపడుతున్నాను. జీరోవాట్ బల్బు కాంతిలో ఆమె నాకు సరిగ్గా కనపడలేదు. ఆ కులటకు బదులు ఒక అమాయకురాల్ని హతమార్చినందుకు యెంత శిక్ష విధించినా భరిస్తాను" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

—: అయిపోయింది :—